

SETKÁVÁNÍ

Brněnský evangelický měsíčník / 2018

6

ÚVODNÍK

Milé čtenářky, milí čtenáři,

zatímco školní rok pomalu dobíhá ke svému závěru a občanský rok nabral tempo ve své první polovině, tak církevní rok už se v době, kdy dostáváte do rukou toto číslo Setkávání, nadechuje do své druhé půlky. Velikonoční doba vyvrcholila ve slavnostní neděli Seslání Ducha svatého, a to je opravdu velký nádech, na který je potřeba nezapomínat.

Událost seslání Ducha svatého je podle Lukášova vyprávění ve Skutcích apoštolů doprovázena „jakoby ohnivými jazyky“, apoštol Pavel zase v prvním listu do Thessaloniki (Soluně) píše o „plameni Ducha“, který nemáme zhášet, svatodušní neděle je v kostelích a na obrazech doprovázena červenou barvou. Mně ale ve dnech, kdy připravujeme červenové číslo Setkávání, napadají jiná slova: „Studně nepřevážená všech božských milostí, k tobě úpí duše má, tvých žízní sladkostí, Bože, Duchu svatý, jenžs posavad v darech svých předrahých a rozkošných přehojně bohatý...“

Duch svatý jako studně. Nevyčerpatelná. Stálá. Tak o něm ve své písni přemýšlí J. A. Komenský a církev to už po staletí spolu s ním zpívá. Duch svatý jako zdroj, který tu pro nás vždycky je.

Jak vypadá země bez vláhy, počasí bez deště, příroda bez vody, to známe spíš jen z exotických výletů a cestopisů, ale už jsme si to párkrát mohli i na chvíli vyzkoušet. Jako rozpraskaná vyprahlá země by byl člověk bez Ducha Božího. Možná se nám to někdy i stává, že jsme jako půda, která má humus, kyslík, dusík, draslík a kdoví co všechno možné potřebné - a přece z ní něco nového a živého roste jen s velkou obtíží. Jakou radost pak máme, když zaprší, když znovu objevíme zdroj a když se nám otevře!

A v Komenského písni slyšíme, jak je to dál: ten zdroj, kterým je Duch svatý, není plný vody, po které by zase znovu přišla žízeň. Ta nevysychající a nepřeborná studně Ducha je tu proto, aby se z ní čerpala veškerá Boží milost a nejruznější obdarování, v nichž se Boží milost ukazuje. Je to docela jednoduché: pro toho, kdo žízní po milosti, po víře, po naději a lásce, tu zkrátka milost Boží je a vždycky bude. A jestli my lidé jsme někdy nemilosrdní, jestli jsme ve svých umanutostech pevnější než v živém projevu víry a naděje, jestli si nedovedeme ani podat ruku na znamení pokoje, pak kdo ví, čeho jsme plní, ale Ducha svatého jistě ne. Pak žízníme, možná o tom, Bohu žel, ani nevíme, ale jasné je, že z toho nic dobrého neroste. Anebo možná, nedej Bože, necháváme žíznit někoho druhého.

V příštích týdnech máme před sebou dobu, které se říká liturgické mezidobí; doba mezi svátky, tradičně značená zelenou barvou. Přeji nám všem, ať se naše životy, sbory, odpovědná práce, demonstrace, výchova dětí i vše dobré, co děláme v důvěře v Pána Ježíše Krista, zazelenají ze zdrojů Ducha Božího a přinesou dobré ovoce.

Jana Hofmanová

Školka mládeže v Olešnici aneb Proč nejsme jedno?

Od pátku 4. do neděle 6. května se letos v Olešnici konala školka mládeže brněnského seniorátu s tématem „Proč nejsme jedno“. Školky se zúčastnilo kolem 70 mládežníků a program byl vskutku nabitý.

V pátek se zahájilo „uvítacím opékáním špekáčkům“ a impulsem Jáchyma Slámy a Ondry Horkého, který byl jakýmsi „rychlovýletem“ do církví registrovaných v ČR. Kromě toho se konal i souboj o Olešnici, večerní hra, která prověřila nejen fyziku, ale i znalosti. Den byl pak zakončen krásným ztišením Adély Bednařkové, které upozorňovalo na to, že lidé nás navzdory našim očekáváním mohou překvapit.

Sobota přímo přetékala aktivitami. Ráno otevřela svým impulsem o jednotě a církvi farářka Saša Jacobea. Na ni pak navázal svou přednáškou „Zpátky ke kořenům“ Daniel Heller, jenž se pokusil odpovědět na nesnadnou otázku: „Co jsme my evangelíci vlastně zač?“ Zbytek dopoledne pak byl věnován dílnám, a to konkrétně dílně diskuzní, masážní, meditační, hudební, pracovní, rukodělné a cirkusové. Odpolední vévodila přednáška „Jeden Kristus, tisíc církví“, kterou si připravil Jaroslav Hynek a která přinášela základní rozdělení křesťanských církví a ne příliš příznivé prognózy na základě statistických dat pro církve naši, jež určitě nejednoho mládežníka pohnuly k úvahám. Po do té doby intelektuálně náročném dni přišly na řadu sporty, nebo procházka po okolí pro vybití nadbytečné energie. Večer proběhlo nejprve ztišení formou keltské večerní

liturgie z Iony pod vedením Bětky Slámové, po němž následovalo divadelní představení „*Putin lyžuje*“ divadla Líšeň.

Celou školku zakončila nedělní bohoslužba s večerí Páně, kterou vedla farářka Saša Jacobea a na které se podíleli i mládežníci, a to nejen ze SOMu.

Tereza Borošová

Cesta do Apeldoornu

Sbor Brno II už téměř tři desítky let udržuje přátelský a partnerský vztah s reformovaným sborem při Goedeherder Kerk v nizozemském městě Apeldoorn, který je součástí Protestantské církve v Nizozemí. Letos na přelomu dubna a května přišla opět po delším čase příležitost, abychom se do Apeldoornu vypravili.

Ve čtvrtek 26. dubna v časných ranních hodinách se tedy 23 účastníků směstnalo do aut a vyrazilo na více než 1 000km dlouhou cestu. Večer jsme se již mohli radovat ze setkání s našimi přáteli a hostiteli. Mládež čekal hned po příjezdu večírek. Nejspíš se vydařil, holandsko-česká mládežnická banda spolu fungovala skvěle až do odjezdu. A prý se chtějí znovu vidět dřív, než si to zvládnou naplánovat dospělí.

Pátek byl v Nizozemí sváteční, slavil se „Den krále“, alias narozeniny úřadujícího panovníka, krále Viléma Alexandra. Měli jsme příležitost užít si oslavu v ulicích, bleší trhy, pouť, koncerty i vyzdobené město. Někteří z nás také zavítali k paláci Het Loo – tentokrát do lesoparku kolem tzv. starého paláce, který je veřejnosti otevřen pouze výjimečně.

Sobota patřila společnému výletu. Vyrázili jsme do Egmond aan Zee, tedy k moři! Na pláži sice foukalo a nebylo zrovna nejtepleji, ale smočit alespoň nohy odolal málokdo z nás. Štěpán Pikna dokonce do vln skočil celý, ale zase z nich rychle vyběhl, voda byla jako led. Od moře jsme vyrazili na cykloprojíždku mezi tulipánovými lány. Chvillemi jeden nevěděl, nač koukat dřív – jestli na záplavu rozkvetlých květín všemožných barev i odstínů nebo na skoro čtyři desítky cyklistů, sunoucích se v jednom chumlu mezi nimi.

Sobotní večer jsme strávili ve sboru setkáním a rozhovorem s těmi, kdo se výměn účastnili v dřívějších letech, a při kvízu, který vtipně prověřil holandské i české znalosti o zvyklostech těch druhých.

V neděli dopoledne jsme slavili společně s celým sborem bohoslužby, které připravili Martin Horák a nová domácí farářka Annelies Jans. Byly dvojjazyčné, pestré a bohaté, slavili jsme také svatou večeří Páně. Nedělní odpoledne jsme kvůli dešti strávili znovu rozhovory ve sborových prostorách.

V pondělí ráno jsme se u kostela Dobrého pastýře dlouho loučili, vděční za čas, který jsme mohli v Holandsku prožít. Ještě štěstí, že zážitky, inspirace a radost ze setkání nic neváží, jinak by nás auta na cestě zpět snad ani neuvezla.

Saša Jacobea

Osudové osmičky na SZŠ EA Brno

Již devátý ročník tzv. Polévkového dne na Střední zdravotnické škole Evangelické akademie proběhl 19. dubna 2018 s cílem připomenout letošní významná data naší novodobé historie.

Projektový den zahájila Mgr. Renáta Michálková, ředitelka školy. Přivítala pozvané hosty i početné domácí a připomněla tradici rozdávání polévek chudým dětem v době první republiky. O potřebě znalosti dějin a historické paměti promluvil Mgr. Zdeněk Hazdra, Ph.D., ředitel Ústavu pro studium totalitních režimů. Pak už následovaly dva bloky povídání s našimi zajímavými hosty.

Ing. Pavel Fried prožil část dětství v terezínském ghettu, kam přišel jako jedenáctiletý se svou maminkou. Vyprávěl o zrušném procesu izolace a postupné likvidace židovského obyvatelstva po nástupu nacistů k moci. Jeho příběh studenty velmi zaujal, stejně jako životní rada – vždy samostatně myslet, ptát se a nenechat sebou manipulovat. Osobní zkušenosti z opakovaného věznění v 50. letech minulého století studentům přiblížil pan Vladimír Stehlík, který přišel v doprovodu Bc. Michala Doležela, zastupitele Jihomoravského kraje. Pan Stehlík zdůraznil potřebu zajímat se o dění ve společnosti, nebýt lhostejný. On sám dosud aktivně pracuje v brněnské pobočce Konfederace politických vězňů. Z přednášky dr. Hazdry, který přítomné provedl osmičkovými letopočty 1918, 1938 a 1968, vyplynulo hlavně poznání, že demokracie nikdy není samozřejmostí. Do aktuální problematiky migrace a pomoci uprchlíkům nás uvedl Milan Votýpka, aktivista neziskového sektoru, který pracoval jako vedoucí české skupiny dobrovolníků na srbsko-chorvatské hranici. Fotografie z uprchlických táborů a osobní příběhy jejich obyvatel nám připomněly, že také současný svět má před sebou mnoho závažných problémů. Chcete veřejně vyjádřit svůj názor a získat pro něj další stoupence? Bc. Jakub Krainer oslovil přítomné informacemi o možnostech občanského aktivismu a zdařile je zapojil do skupinové práce na přípravě demonstrace na téma, které si sami zvolili.

Potom už se všichni sešli ke společnému zpívání a shrnutí akce. Zájemci byli ozdobeni trikolorami a plackami, které jejich spolužáci vytvořili v kreativní dílně. Závěrečnou tečku obstaraly tradičně výborné polévky. Tak vzhůru k přípravám na desátý, tedy jubilejní ročník.

studenti 2. ročníku, obor Zdravotnický asistent

BIBLICKÁ MATEMATIKA

Šestka

Šestka je číslo nedokonalosti a neúplnosti. Jedna jí schází do sedmi a polovina do dvanáctky. Šestku je třeba vždycky něčím doplnit.

*Jb 5,19 Z **šesti soužení** tě Hospodin vysvobodí, v sedmi nezasáhne tě nic zlého.*

*Př 6,16 Těchto **šest věcí** Hospodin nenávidí a sedmá je mu ohavností:*

V Bibli se šestka vyskytuje nejčastěji jako časový údaj. Šestka je číslo, které charakterizuje náš svět, kterému schází mnoho k dokonalosti. V šesti dnech byl svět stvořen, šestého dne byl učiněn člověk, šest dnů se má pracovat a sedmého odpočinout, šest let se má osívat pole a sedmého roku nechat ležet ladem. Šest let má otrok pracovat, ale sedmého roku musí být propuštěn.

Ex 23,12 Po **šest dnů budeš konat svou práci**, ale sedmého dne přestaneš, aby odpočinul tvůj býk i osel a aby si mohl oddechnout syn tvé otrokyně i host.

Ex 23,10 Po **šest let budeš osévat svou zemi** a sklízet z ní úrodu. Sedmého roku ji necháš ležet ladem.

Dt 15,12 Bude-li ti prodán tvůj bratr, Hebrej nebo Hebrejka, **bude tvým otrokem po šest let**, ale sedmého roku jej propustíš na svobodu.

Šestkrát obchází Izraelci Jericho a teprve posedmé jeho hradby padnou.

Joz 6,3 Vy všichni bojovníci obejdete město vždy jednou kolem. **To budeš dělat po šest dní.**

Také šest útočištných měst poskytuje pouze dočasnou ochranu a teprve po smrti velekněze se mohl provinilec vrátit do svého domu.

Nu 35,13 Z měst, která dáte, **budete mít šest měst jako útočiště**. Tři města určíte v Zajordání a tři města v kenaanské zemi. Budou to útočištná města. Pro Izraelce i pro hosta a přistěhovalce mezi nimi **bude těchto šest měst útočištěm**, aby se tam utekl každý, kdo někoho zabil neúmyslně.

Když Boaz obdaruje Rút obilím, dá ji šest měr ječmene, což znamená, že jeho pomoc ještě nekončí a bude završena, když si ji vezme za ženu.

Rt 3,15 Boaz jí řekl: "Podej mi loktuši, co máš na sobě, a nastav ji." Když ji nastavila, odměřil jí **šest měr ječmene** a vložil na ni. Pak odešel do města. Rút odešla k tchyni. Ta se otázala: "S jakou přicházíš, má dcero?" I vyprávěla jí všechno, jak s ní ten muž jednal. A dodala: "Těchto **šest měr ječmene** mi dal on. Řekl totiž: Nesmíš přijít ke své tchyni s prázdnou." Noemi jí pravila: "Jen vyčkej, má dcero, a poznáš, jak to dopadne. Ten muž si nedá pokoj a dovede tu záležitost ke konci ještě dnes."

O to víc překvapuje, že Bůh prohlašuje své šestidenní dílo za velmi dobré. Málokdo si dovedl vážít tohoto světa a jeho darů víc, než právě biblické svědectví.

Gn 1,31-2,1 Bůh viděl, že všechno, co učinil, je velmi dobré. Byl večer a bylo jitro, **den šestý**. Tak byla dokončena nebesa i země se všemi svými zástupy.

Ježíšovo zjevení na hoře Tábor, které se koná po šesti dnech, bude pouze předběžné, ačkoli se tam chtěl Petr usadit natrvalo. Je třeba se však vrátit zpátky na zem, aby mohlo být dílo spásy dokončeno.

Mt 17,1 Po **šesti dnech** vzal s sebou Ježíš Petra a Jakuba a jeho bratra Jana a vyvedl je na vysokou horu, kde byli sami.

Ani Jan Křtitel není tím, který má přijít, přestože je o šest měsíců starší.

Lk 1,26 Když byla Alžběta v **šestém měsíci**, byl anděl Gabriel poslán od Boha do Galilejského města, které se jmenuje Nazaret.

Teprve až se vystřídá šestkrát sedm generací, narodí se Kristus.

Mt 1,17 Všech pokolení od Abrahama do Davida bylo tedy čtrnáct, od Davida po babylónské zajetí čtrnáct a od babylónského zajetí až po Krista čtrnáct.

Svatba v Káni, na které se odehraje první znamení Ježíšovy slávy, ještě není tou hodinou, kvůli které Ježíš přišel na svět. Voda se promění ve víno pouze v šesti nádobách.

*Jan 2,6 Bylo tam **šest kamenných nádob**, určených k židovskému očišťování, každá na dvě až tři vědra.*

Šest je na půl přelomená dvanáctka a proto číslo neblahé, nebezpečné a nestálé. O tom, že byla šestka považována za něco divného a nežádoucího, svědčí popis obrů, kteří se vyskytovali mezi nepřáteli Izraele a které se podařilo izraelským bohatýrům přemoci. Šestkou dokonce trojnásobnou je charakterizován tajemný nepřítel, který bojuje proti církvi a Kristu.

*2 Sa 21,20 A opět se strhl boj v Gatu. Tam byl obrovitý muž, který měl **šest prstů na ruku a šest prstů u nohy**, celkem čtyřiašest. Ten také pocházel z obrů. Tupil Izraele, a Jónatan, syn Šimeáje, bratra Davidova, ho ubil.*

*Zj 13,16 A nutí všechny, malé i velké, bohaté i chudé, svobodné i otroky, aby měli na pravé ruce nebo na čele cejch, aby nemohl kupovat ani prodávat, kdo není označen jménem té šelmy nebo číslicí jejího jména. To je třeba pochopit: kdo má rozum, ať sečte číslice té šelmy. To číslo označuje člověka, a je to číslo **šest set šedesát šest**.*

Totéž číslo se objeví už v příběhu Šalomounově, kde naznačuje jeho selhání a poblouznění slávou a bohatstvím.

*1 Kr 10,14 Váha zlata, které bylo přiváženo Šalomounovi za jeden rok, činila **šest set šedesát šest talentů**.*

V té souvislosti je zarážející, že nebeské bytosti mají šest křídel. Možná proto, aby bylo zřejmé, že jsou to bytosti pouze služebné a ne božské.

*Iz 6,1 Spatřil jsem Panovníka. Seděl na vysokém a vzorném trůnu a lem jeho roucha naplňoval chrám. Nad ním stáli serafové: každý z nich měl po **šesti křídlech**, dvěma si zastíral tvář, dvěma si zakrýval nohy a dvěma se nadnášel.*

*Zj 4,8 Všechny čtyři bytosti jedna jako druhá měly po **šesti křídlech** a plno očí hledících ven i dovnitř. A bez ustání dnem i nocí volají: "Svatý, svatý, svatý Hospodin, Bůh všemohoucí, ten, který byl a který jest a který přichází."*

O velikonočních se jedly šest dnů nekvašené chleby jako znamení poroby a teprve sedmý den byla slavnost vysvobození.

*Dt 16,8 **Šest dní** budeš jíst nekvašené chleby, sedmého dne bude slavnostní shromáždění pro Hospodina, tvého Boha. Nebudeš vykonávat žádnou práci.*

Když Ježíš popisuje trápení, do kterého se jeho učedníci mohou dostat, vypočítá jich právě šest.

Mt 25,35 Neboť jsem hladověl, a dali jste mi jíst, žíznil jsem, a dali jste mi pít, byl jsem na cestách, a ujali jste se mne, byl jsem nahý, a oblékli jste mě, byl jsem nemocen, a navštívili jste mě, byl jsem ve vězení, a přišli jste za mnou.

Šest andělů troubí před koncem světa a volá lidi k pokání, teprve šestý potvrdí, že lhůta je u konce.

Zj 10,5 Potom anděl, kterého jsem viděl stát na moři i na zemi, pozvedl svou pravici k nebi a přísahou při tom, který je živ na věky věků, který stvořil nebesa, moře a všecko, co je v nich, potvrdil, že lhůta je u konce; ve dnech, kdy zazní polnice sedmého anděla, naplní se Boží tajemství, jak je Bůh oznámil svým služebníků prorokům.

Šestého dne Kristus zemřel pro naši spásu a první den po sobotě byl vzkříšen.

Jiří Gruber

OSOBNOSTI ČESKÉ REFORMACE

Václav Koranda (13?? – 1453)

Husovo působení v Čechách probudilo snahy o nápravu současné nevěrohodné církve. Vznikala různá hnutí, která se lišila jak hloubkou programu, tak i časovým postupem reformy.

Část hnutí se snažila o nápravu jen uvnitř církve. Nechtěla zasahovat do tradice ani do řádu církve, kterou považovala za jedinou, svatou a věčnou. Nejznámějším stoupencem této skupiny byl Kříšťan z Prachatic, kdysi přítel Jana Husa, kazatel reformace, ale i význačný badatel přírodních věd, profesor a rektor pražské univerzity.

Druhá část Husových následníků byla důraznější, prosazovala hlubší nápravu, jejím vzorem byla počáteční církev, která ještě nepodlehla zavádějícím novinkám následných staletí. Jejím představitelem se stal kazatel,

mistr pražské univerzity Jakoubek ze Stříbra. Ten se svými stoupenci zjednodušil současné bohoslužby, latinu nahradil češtinou, odstranil uctívání obrazů, soch i svatých a místo mší prosadil prostou sv. večeři Páně tak, jak byla podle bible v prvotní církvi slavena. Tedy pro všechny, kdo o ni stáli, bez rozdílů významnosti nebo původu. Zavedením zpěvu českých písní do shromáždění se z posluchačů stali aktivní účastníci bohoslužeb.

K této radikální skupině se plzeňský kněz Václav Koranda hlásil. Od počátku své kazatelské činnosti odmítal všechny církevní zvyklosti, které nebyly biblí zdůvodněné. To působilo na plzeňské občany tak přesvědčivě, že se k němu přidávali. Roku 1416 začal podávat při sv. večeři Páně obyčejný chléb s vínem všem lidem („pod obojí způsobou“).

O původu Václava Korandy není známo nic. Také jeho teologické učení není zcela jasné, svá kázání nezapisoval. Pokud v kostelích kněží zůstávali při dosavadním slavení mší, lidé se shromažďovali venku a v zástupech táhli do kopců, aby tam spolu slavili sv. večeři Páně nově. Tehdy Koranda opustil Plzeň a stal se jejich kazatelem i vůdcem. Všichni tehdy žili ve vzrušené době, v očekávání blízkého a vítězného příchodu Ježíše Krista a s ním i příchodu nového světa, bez porušené církve i celé společnosti. Honosný majetek církve, chrámy, kláštery i obřady husité zavrhovali jako překážku, která poškozuje Kristovo dílo.

Zvláště významné se stalo shromáždění na hoře Bzí u Blovic (asi 20 km jihovýchodně od Plzně), kde Koranda vyhlásil tzv. Husitský manifest, aby Boží slovo bylo svobodně a srozumitelně kázáno, sv. večeře Páně přijímána „pod obojí“, aby zlořády byly trestány, a to u všech lidí bez výjimky. Tyto později doplněné a upravené zásady se staly základem husitského vyznání víry – „čtyř artikulů pražských“. Když se pak na čtyřech artikulech shodli husité jak konzervativní, tak radikální, staly se zemským zákonem.

Koranda nebyl jen radikálním kazatelem, ale také odhodlaným mužem činu. Když hrozila husitům porážka, Koranda ji chápal jako nebezpečí zániku husitského hnutí a proto na jeho obranu vzal bez rozpaků do ruky meč. Tak bojoval pod vedením Žižky proti první křížové výpravě u Sudoměře a nemohl chybět ani v bitvě na Vítkově. Odtud vítězní bojovníci právě pod vedením Korandy zaútočili na nebráněný Zbraslavský klášter. Tam bez jakékoliv překážky zabrali množství potravin a majetku. Klášter potom, věrní svému přesvědčení, že škodí Kristu, zničili ohněm.

R. 1420 začali radikální husité na svou obranu budovat opevněné hradiště – Tábor. Koranda jejich rozhodnutí nadšeně přijal a všemi způsoby podporoval. S Mikulášem z Pelhřimova, Biskupcem, představitelem táborské církve si od počátku Koranda dobře rozuměl. Pečovali spolu o táborskou církev, vedli teologické rozhovory i s jinak smýšlejícími reformačními teology, např. s Petrem Chelčickým. Koranda tak získal u táborských neomezenou důvěru. Pro jeho rozhodnost a pohotovost při jednáních si ho táborští vybrali, aby hájil jejich stanoviska při rokováních o husitském reformačním programu.

O dva roky později byl Koranda zajat pánem z Rožmberka a uvězněn na jednom z jeho hradů. Odtud se mu podařilo s několika vězni uniknout a hned se zapojil mezi bojující husity. Protože se však oprávněně domníval, že v bojích někoho zabil, přestal sloužit večeři Páně a rozhodl se příště jen kázat. Přesto se nevzdal dalších tažení s Prokopem Holým do Německa. Ani u Lipan (1434) nemohl chybět na straně radikálů. Nezahynul, díky husitskému šlechtici byl osvobozen ze zajetí. Dál vedl jednání za táborskou stranu, při němž odmítal přijetí teologických

ústupků, přesvědčen, že táborští jsou blíže původnímu křesťanství než ostatní bohoslovci. Když později ale byl Tábor donucen s králem Zikmundem podepsat separátní mír, Koranda opustil město a odešel do duchovně spřízněného Žatce. Tehdy mu Zikmund pohrozil, že pokud se nevrátí do umírněného Tábora, bude utopen. K vykonání hrozby však král neměl dostatečnou moc a tak Koranda zůstal bez starostí v Žatci.

Ve čtyřicátých letech 15. století se pokusil sjednotit učení o večeři Páně Jan Rokycana, správce utrakvistické církve. Svolal synodu i se zástupci tábořských měst, Tábořem, Žatcem, Pískem a Klatov. Dlouhé a obtížné jednání ale skončilo jen odsouzením tábořských za poražení.

Snahu o sjednocení husitství prosadil silou zemský správce Jiří z Poděbrad, když poslal vojsko, aby oblehlo Tábor r. 1452 a vynutilo si vydání tábořských kněží. Ti, když se odmítli podrobit, byli uvězněni v Praze na Staroměstské radnici a po odsouzení na královském hradě Litice. Tam také Koranda zemřel, snad už po roce.

Ladislav Hájek

Použitá literatura: Plzeňský, Korandův sbor ČCE, Internet.

Obrázky v textu: Tábor – městské hradby, brána a věž Kotnov, hrad Litice dle zobrazení z r. 1792.

POJĎME SPOLU – O EKUMENICKÉ POUTI

V sobotu 14. října 2017 se sešli na cestě z Brna na jih účastníci ekumenické pouti pojmenované „Pojďme spolu“. Pro účastníky pouti připravil Petr Peňáz (MU Brno) obsažný a zajímavý manuál. Jeho plné znění je na www.pojdmespolu.eu. Pro všechny, kdo buď nemají přístup na internet, nebo si chtějí něco z příručky přečíst ještě jednou v tištěné podobě, chceme v letošním ročníku Setkávání s laskavým souhlasem autora otisknout několik redakčně zkrácených výňatků z příručky. Kromě informací poskytují náměty k zamyšlení a rozhovoru.

Zastavení třetí: Rajhrad

Dějiny kláštera, část 1

Nedaleko Modřic, které byly tradičně katolickým německým městem ve správě olomouckých biskupů, leží Rajhrad jako tradičně katolické město české, které podléhalo benediktinskému klášteru. Je-li s Modřicemi spojen starý spor o to, zda jeho bezpečně doloženému německému osídlení předcházelo osídlení české, je analogickým sporem benediktinského kláštera v Rajhradě, zda plynule navázal na tamní velkomoravský kostelík s cyrilometodějskou tradicí, anebo je pozdější, nezávislou fundací.

Počátky kláštera jsou totiž zmíněny ve dvou listinách s pečeti knížete Břetislava I., jež bývaly pokládány za pravé, avšak už v 19. stol. se stalo zřejmým, že jde falzifikáty z konce 13. století. Podle prvního falza měl 18. října 1045 Břetislav věnovat břevnovskému klášteru „jakousi poustevnu“ (quandam cellam), kterou založil ke cti sv. Petra a Pavla „na opuštěném hradišti jménem Rajhrad“. Druhé falzum s datem 26. listopadu 1048 zmiňuje tuto poustevnu už jako klášter podřízený opatství v Břevnově. Tyto údaje daly vznik představě, že

rajhradská poustevna byla jakýmsi pokračováním kostela na zdejší velkomoravském hradišti, které je archeologicky prokázáno a o němž se traduje (jako o mnoha jiných místech na Moravě), že je navštívili při své misi Konstantin a Metoděj. Skutečné stáří obou listin však umožňuje pouze konstatovat, že ve 13. stol. měli benediktinští falzifikátoři povědomí o zaniklém starším hradišti. Známe dokonce i důvod falšování – břevnovský opat se dokumenty prokázal, když koncem 13. stol. vedl s olomouckým biskupem spor o výběr desátků. Pokud však jde o vznik rajhradského kláštera, lze ho přesto spojovat s Břetislavem I., ovšem na základě zcela jiných listin a bez návaznosti na někdejší velkomoravské hradiště. Neplatí také, že by rajhradský klášter závisel na Břevnově v době svého vzniku. Tato vazba je až důsledkem politického vývoje ve 13. stol. a trvala pak do roku 1813, kdy probošství rajhradské bylo povýšeno na samostatné opatství.

Markrabě Přemysl udělil r. 1234 benediktinům v Rajhradě podobné svobody, jaké měl nově založený cisterciácký klášter na Velehradě. Rajhrad utrpěl za krátké mongolské invaze r. 1241 (tzv. tatarský vpád) i za uhersko-moravských válek r. 1253 (tzv. kumánské vpády), takže musel být kostel během 13. století třikrát znovu vysvěcen, a došlo i ke zmíněným finančním sporům s biskupstvím. Jan Lucemburský propůjčil r. 1327 klášteru hrdelní právo, které při něm zůstalo plných 400 let, Karel IV. potvrdil všechna privilegia dřívější a 14. století přineslo klášteru i panství všestranný rozvoj. Záslouhou břevnovského opata Havla a

rajhradského probošta Jindřicha byly v Rajhradě od roku 1465 zakládány vinice. Symbol vinařství se roku 1554, kdy benediktini Rajhradu přiznali status města, dostává i do městského znaku a pečeti: břevnovská opatská ostrev (kus osekaneho kmene se třemi suky) je zkřížena s klíčem, který je symbolem horenského práva: zavírání a otevírání hory (vinice). V polovině 14. století se v klášteře začíná vařit pivo, což bylo v této době hlavně výsadou měst. Po určitou dobu vařily pivo v Rajhradě pivovary dva: klášterní a městský. Díky tomu se začínalo v Rajhradě rozvíjet i chmelařství. Koncem 16. století se vařilo pivo pouze v klášteře. Nejslavnější rajhradskou osobností byl Matouš Ferdinand Sobek z Bílenberka, syn rajhradského klášterního purkrabího, 15. pražský arcibiskup (1669-1675).

Až do konce 17. století měl rajhradský klášter v podstatě svou románskou tvář. Špatný stav klášterních budov v té době způsobil, že se rajhradští mniši rozhodovali přemístit klášter na návrší u Rebešovic nebo na návrší před dnešním nádražím. Tehdejší probošt Placid Novotný se nakonec rozhodl pro přestavbu klášterního areálu na původním místě. Proboštova smrt však r. 1690 tyto záměry přerušila a teprve r. 1721 začala za probošta Pirma výstavba dnešního areálu podle návrhu pražského architekta Jana Blažeje Santiniho-Aichla.

Syn z kamenické a stavitelské rodiny italského původu se narodil s těžkou paralýzou jedné poloviny těla, což mu zabránilo převzít otcovo řemeslo. Zato se mu dostalo mimořádného teoretického vzdělání u předních barokních autorit Evropy, což z něj učinilo výjimečnou kosmopolitní osobnost – uváděl své jméno v mnoha jazykových variantách. Od roku 1700 mladý architekt již samostatně projektuje a těší se velké vážnosti. Než jeho velké tvůrčí plány překazila 7. prosince 1723 ve věku 47 let předčasná smrt, byl krutě postižen i úmrtím svých blízkých. Přesto jsou jeho dokončená díla nyní památkami UNESCO: poutní areál na Zelené hoře u Žďáru, dále areál ve Křtinách a klášter v Sedlci u Kutné Hory. Jeho dílem je i zámek v Chlumci nad Cidlinou a kláštery v Kladrubech a Plasích v západních Čechách.

Svůj projekt v Rajhradě pojal Santini rovněž velkoryse. Konventní chrám obklopil čtyřmi kvadraturami: před západním průčelím je dvůr prelatury, na jihu dvůr konventu a na protilehlé, severní straně přiléhají dva hospodářské dvory. Santiniho urbanistické řešení je postaveno na dvě na sebe kolmé symetrické osy. Do kostelní novostavby byly začleněny rozestavěné západní věže z konce 17. století.

Santiniho plány měl původně realizovat brněnský německý stavitel Moritz Grimm, byl však odmítnut, protože požadoval, aby byl bažinatý terén kláštera napřed odvodněn. Stavbu byl ochoten bez této podmínky převzít František Benedikt Klíčnický, ale jeho snahy selhaly a řešení musel po prohlídce staveniště rozhodnout sám Santini: bylo třeba stavět na pilotách a rošttech. Po Santiniho smrti dokončoval stavbu vídeňský stavitel Ch. A. Oestl.

Santiniho klášterní areál se stal centrem kulturního života moravských Čechů, zvláště v 19. století. Roku 1871 se do čela moravského čtenářského spolku Břetislav staví benediktin Benedikt Korčian a spolek se zaměřuje vedle četby na přednášky a divadelní představení. Roku 1883 se Benedikt Korčian stal opatem a činnost spolku Břetislav propojil s tehdy vzniklou Cyrilskou jednotou. Toto společenství se věnovalo (a stále věnuje) chrámovému zpěvu, dále pak hudbě a přednáškové činnosti. Cyrilská jednota si roku 1885 založila vlastní knihovnu, jejímž základem se stala knihovna čtenářského spolku Břetislav. Činnost těchto i jiných spolků dokládá, že Rajhrad byl stále český. Potvrzuje to i jednací řád na radnici, který ustanovuje češtinu jako jednací jazyk. S Cyrilskou jednotou spolupracovali hudební skladatelé Leoš Janáček a Josef Bohuslav Foerster.

Petr Peňáz (redakčně upraveno, kráceno)

Alois Musil

Letos uplyne 150 let od narození tohoto moravského kněze, orientalisty a cestovatele (* 6.7.1868 v Rychtářově u Vyškova, +12.4.1944 v Otrubech u Českého Šternberka).

Po gymnazijních studiích vystudoval v Olomouci teologii a 1895 získal doktorát, knězem byl už 1891. Získal stipendium na dominikánskou Biblickou školu v Jeruzalémě a 1897 na jezuitskou v Bejrútu. Podnikal cesty k Rudému moři, do Egypta, na Sinaj, do Zajordání, severní Afriky a Mezopotámie. Spřátelil se s beduinskými kmeny natolik, že ho jmenovaly šejkem. S jejich pomocí objevil pouštní zámky, především Al-Amra (s renesančními freskami!). Musel překonávat četné překážky života v poušti (i tváří v tvář lupičům) a také ve vědeckém světě, který jeho objevy zpočátku znevažoval. Časem však získal světový věhlas a četná uznání a

vyznamenání. Svých znalostí u vídeňského císařského dvora využil 1916 ve prospěch českých vlastenců a vojáků.

Znal se i s Janem Masarykem, a to mu umožnilo vydat v letech 1926-1928 vědecké spisy v USA. Roku 1920 se stal profesorem Karlovy univerzity v Praze a podílel se na založení Ústavu orientálního. Roku 1935 se přestěhoval do Kosovy Hory u Sedlčan a roku 1939 do Otrub u Českého Šternberka, kde v roce 1944 zemřel.

Jeho literární dílo zahrnuje 54 vědeckých spisů, z nichž poslední „Ze světa a islámu“ vyšlo až roku 2015. Napsal také mnoho populárních příběhů, cestopisů a asi 1200 článků.

Vyškovská knihovna Karla Dvořáčka uspořádala na jeho počest výstavu „Syn pouště“ (2.5.-20.7.2018).

Tvořila mě poušť a životní bída, v poušti mi nepomohly ani tituly ani řády, byl jsem odkázán jen sám na sebe a na Boha. Vědomí, že konám svou povinnost, je nejlepším uznáním a jedinou plnou odměnou.

Bohuslav Vik

PRÁVĚ JSEM DOČETL

Klaunovo povídání

Bezprostředně předtím, než jsem vystartoval po knížce, bylo sdělení z velmi důvěryhodného zdroje, které znělo: „Je to poučné.“ Po přečtení je nutno souhlasit. „To“ je čtení knížky Jiřího Suchého: Klaun si povídá s Bohem. Klaun, jak známo, umí povídat si, s kým zrovna chce – a dokáže vnímat, když partner v rozhovoru odpoví, kdy chce a jak chce. Klaun to dokáže dokonce o hodně lépe, než ten, kdo klaun není.

Jiří Suchý se rozhodl povídat si s Bohem jako klaun. Sám je přitom rovněž básník, spisovatel, zpěvák, hudebník, herec, malíř a grafik, a určitě jsem ještě na kterousi dovednost zapomněl. Smysl pana Suchého pro jazyk a jeho možnosti v mluveném projevu nemá v naší zemi a jazykové oblasti v posledních sto letech srovnání. Předvádí to ustavičně a přesvědčivě už o dost víc než šest desítek roků – a okřikován i podrážčen kdekým, zatím zřetelně nemíní přestat.

Knížky s texty pana Jiřího Suchého vnímám jako šperkovnice napěchované nevelikými útvary, nad nimiž prohlížejícímu občas dojde dech. Originalita a dokonalost. A zkuste najít jediné slovo, na němž by čtenář zaškokrtl.

Pokud jde o všechny tyto projevy, čtenář si i v právě dočtené knížce zas přijde na své. Má ovšem i příležitost vzpomenout si na rozhovor před poslední písničkou na dávné LP desce před půl stoletím. Šlo o psaní protestsongů a Jiří Suchý tehdy odmítal, že by snad byl protestant, neboť je katolík, a to ne „řeckej“, ale „ten druhej“. Povídáním po půl století nově potvrzuje ono dávné prohlášení.

Pro své přátele i cizí lidi, bez rozdílu, zda jsou většinoví ateisté, nebo se kloní k vnímání skutečnosti, které by bylo tu a tam trochu náboženské, zaznamenal povídání s Bohem. Zaznamenal je svým pozoruhodným jazykem, čtivým a výstižným.

Doznání, že knížka vznikala patnáct let, samo o sobě stačí, aby vedlo evangelického kazatele k řadě úvah, ale na této stránce se jim vyhnu – od začátku do konce bych se neměl čím chlubit. Řeč moudrého klauna v knížce je od začátku řeč 21. století, a pan Suchý ji ovládá s vrcholným mistrovstvím, nenutí se do ní, ani ji nenapodobuje, nýbrž je to řeč jeho, čerstvě lahodná, bez včerejších příchutí.

Leč myšlenkové, či spíše snad „duchovní“ prostředí, z něhož spisovatel promlouvá, pochází z konzervy s velmi již prošlou lhůtou. Vyrovnává se s podobou lidového náboženství, jež od časů malebného středověku dosud nestačila překročit hranici přibližně šestnáctého století. Od počátku novověku se rozvíjí literárně a teologicky výrazně jiný přístup k biblickým textům a dokumentům křesťanského vyznání. Klaun však o něm dosud nic nezaslechl.

Jistěže to ani zdaleka není jenom jeho zaviněním. Jenže nemá kam sáhnout po myšlence, že snad křesťanské myšlení víry vznikalo a vzniká nikoli neomylným církevním nařízením, nýbrž děje se a utváří v rozhovoru. Křesťanské svědectví a vyznání zahrnuje velmi rozsáhlý, mnohočetný diskurs, v němž se minulé a přítomné hlasy setkávají a střetávají (zdaleka ne vždy harmonicky), mají si vzájemně co říci, ještě nejsou u konce.

Klaun bystře odmítá sdílet představu obstarožního nebeského pantatínka. Ale právě ona je ve skutečnosti stále určující pro povahu jeho rozhovoru. Autor oslovuje nepředstavitelného Boha jako vesmírného pořadatele a dozorce, důsledně dbalého pravidel – na lidi dbá ten funkcionář spíše jen jako na předměty dozoru. Měl to snad být omnipotens Deus, je to archetyp vrátného Hlustvisiháka.

Neveliká úhledná knížka pokládá za nezbytné, nikoli snad jednou, nýbrž přinejmenším třikrát, rozsáhle argumentovat, že to musel být tento Bůh, kdo vymyslel veškerenstvo nebo něco takového. (Opravdu to klaunova i mého současníka tak přednostně a široce a hluboce zajímá?) Dále je o Bohu jisté, že všecko ví proto, aby každého po zásluze ztrestal. Nadiktoval lidem bibli s jediným záměrem – aby si připadali hodně provinile. Zejména se to projevuje tzv. „šestým přikázáním“ – to má průběžně utvrzovat v přesvědčení, že sex je cosi zapovězeného a zřejmě ošklivého. Úcta k božskému majestátu má být projevována v odmítnutí úvah, které by spojovaly Boha s čímkoli lidským – klaun by však mohl tušit, že opakem lidskosti je pokaždé nelidskost.

Z obou postav, jejichž rozhovor knížka zachytila, zůstane sympatická ta první, tedy klaun, neboť promlouvá za lidi.

*„Jo když je mi nejhůř
Zvedám oči vzhůru
Tam kde tuším songy
Andělského kůru...”*

Jsem si jist, že skladatelé tušených „songů andělského kůru“ se už léta chodí učit k panu Jiřímu Suchému, jak se dělají texty.

Jaroslav Vítek

BUDE

Seniorátní neděle 3. června v Brně

(Blahoslavův dům)

Téma: ČCE - 100 let.

Začátek v 9h – služby Boží se sv. večerí Páně. Kazatel: farář David Najbrt.

Od 11 h (pro dospělé) **přednáška Petra Slámy „Sedm tváří ČCE - její úsměvy i úšklebky“**, (pro děti, mládež) výtvarná dílna, žonglérská dílna.

12:30 Oběd – polévka a bagety; (prosíme, abyste se nejpozději do 28. května přihlásili na <http://svitavy.evangnet.cz/senioratni-nedele>)

Od 14 h odpolední program (připravují poradní odbory seniorátu)

Setkání zpěváků – Petr Šplíchal

Práce s dětmi v průběhu času + tržiště nápadů – Lenka Nováková

Blažkov, ohlédnutí za historií – Jan Vondra

Diakonie v našem seniorátu – Saša Jacobea

Evangelická akademie, církevní školství v běhu času – Marta Židková

Být požehnáním a Evangelizace mezi Romy – Katka Rybáriková a Ivo David

Paralelní program pro děti a mládež:

Pro mladší děti – **indiánská pohádka** (muzikoterapie) – Lenka Hradecká, hudební dílna – Lenka Dobrovolná

Pro starší děti a mládež – SOM

15:30 Společný závěr v kostele – Martin Horák

Pod půlnočním sluncem

Špicberky (Svalbard) – foto Petr Bouchal

Fotografie z ostrovní země daleko na severu.

Sál Václava Pokorného, sborový dům ČCE Brno 1, Opletalova 6

Zveme na zahájení **výstavy a besedu s autorem dne 7. června v 18,00 hod.** (po biblické hodině) v sálu Václava Pokorného. Můžeme se těšit na poutavé vyprávění a komentář k fotografiím autora z jeho cest daleko na sever.

Modré nebe i voda, modravý led, černé skály, bílý sníh, ledovce, medvědi, barevné domy a lodě, zázraky dnešní techniky a dávných zkušeností, maraton života s plným nasazením tam, kde se nedá čekat na almužnu. Zasněžené ticho, praskání ledu a hřmění bortících se ledovců, hukot bouří, hluk letadel, aut a motorových saní, napjatý klid běžců na startu, šum a svist jejich lyží na dlouhé cestě k vzdálenému cíli maratonu. Sdílená radost vítězů a všech, kteří dojeli. Prostor plný neslyšitelných signálů z celé Země a z nebe nad ní.

Všední zázraky setkávání lidí na věčné cestě za poznáním.

Vstup volný každou neděli od 11.00 do 12.00 hod

Po – Pá vstup možný po předchozí domluvě dle provozu sborového domu, pravidelný program viz Aktuality – Týden ve sboru na stránkách internetu <http://brno1.evangnet.cz> , mail: brno1@evangnet.cz

Kontakt na Farní úřad ČCE Brno I, tf. 542 211 453, po-pá 9-12 hod.

Zve MUDr Petr Bouchal, David Mikolášek a staršovstvo sboru ČCE Brno I.

Památka Otce české reformace

Církev Československá husitská v Brně srdečně zve do sboru Páně CČSH na Botanické ulici v pátek 6. července 2018 k odpolední vzpomínkové bohoslužbě na Mistra Jana Husa.

„Hledej pravdy, slyš pravdu, uč se pravdě, miluj pravdu, prav pravdu, drž pravdu, braň pravdy až do smrti.“

Kavárnička Brno I

- 6.6. Vystoupení studentů konzervatoře
- 13.6. Pel- mel
- 20.6. Sestra Věra Bednářová: Milan Rastislav Štefánik
- 27.6. Bratr Jan Franců: promítání fotografií z cest

34. synod ČCE, 4. zasedání

je svolán na dny 31. května – 2. června do Litomyšle. Má být zahájen 31.5. ve 13:30 odpoledne, po pracovním jednání se v 18:30 večer účastníci setkají ke druhému jednání v kostele Nalezení sv. kříže. Připraveny jsou bohoslužby s večerí Páně. Káže předseda synodu bratr Jiří Gruber. V rámci bohoslužeb budou připomenuta jména zesnulých pracovníků církve. Budou představeni nově ordinovaní. Zazní pozdrav hosta z ekumeny.

Jednání v komisích (v pátek odpoledne) se uskuteční na farách církví v Litomyšli (ŘK, CČSH, CB, ČCE).

Zasedání synodu má být ukončeno v sobotu 2. června večer. Zástupci seniorátů a synodní rady ČCE navštíví v neděli sbory v okolí. Účastní se v celkem 18 okolních sborech služeb Božích, budou při nich sloužit jako kazatelé a budou informovat o synodu a výsledcích jeho jednání.

Kvůli netradičnímu místu zasedání požádalo vedení synodu učitele ETF UK Otu Halamu, Th.D., aby vypracoval pro účastníky studii o „Křesťanské Litomyšli“. Je velmi zajímavá, předkládáme vám jako ukázkou několik zkrácených výňatků.

„Poprvé je Litomyšl jmenována r. 981 jako hrad v lesích, ležící na stezce, spojující Čechy s Moravou. Koncem 11. století byl zde vybudován první kostel sv. Klimenta, zřejmě pod duchovní správou řádu benediktinů. ---

Roku 1145 přivedl do Litomyšle olomoucký biskup Jindřich Zdík řád premonstrátských kanovníků a někdejší působení premonstrátů se dodnes odráží v zobrazení premonstrátské (francouzské) lilie ve znaku Litomyšle. ---

Roku 1344 se stejnou papežskou listinou, již bylo povýšeno pražské biskupství na arcibiskupství, Litomyšl jako první město v Čechách stala biskupským sídlem. Prvním známějším biskupem litomyšlským se stal notář a kancléř krále a císaře Karla IV. Jan ze Středy, který patřil k vynikajícím politikům své doby, ale dopisoval si např. také s italským básníkem Francesco Petrarcou. ---

První budovy sboru Jednoty bratrské vznikly zřejmě na ruinách někdejšího premonstrátského kláštera. Nástupcem zakladatele sboru byl bratr Vavřinec Krasonický, za jehož správy byly bratřím věnovány domy v dolním městě, z nichž postupně vznikl nový sbor. Za bratra Vavřince podnikl svou cestu do Svaté země a Egypta také litomyšlský měšťan Martin Kabátník. Bratra

Krasnického (+1532) vystřídal ve správě sboru vynikající představitel třetí generace Jednoty, bratr Jan Augusta. ---

Litomyšl pocítila vyrovnání krále Ferdinanda I. se svými protivníky po Šmalkaldské válce roku 1547 obzvlášť citelně. Sbor Jednoty byl uzavřen a řada zdejších měšťanů z řad Jednoty uvězněna. Biskup Jan Augusta sice z Litomyšle uprchl, nakonec však byl i on 25. dubna 1548 zatčen, mučen a na dlouhých šestnáct let uvržen do vězení na hradě Křivoklátu.

V Litomyšli po roce 1547 zavládla rekatolizace, přerušená vlastně jen krátkým obdobím náboženské svobody z let 1608–1620. Již roku 1548 se z Litomyšle vystěhovaly desítky bratrských rodin do Polska a Prus, které zde položily základ tzv. polské Jednoty. Když z královského konfiskátu získal Litomyšl rod Pernštejnů, byl sem dočasně uveden řád Tovaryšstva Ježíšova.

Pozdější útisk nekatolíků dnes zastihuje monumentální přestavba Litomyšle a především hradního návrší, která započala ve 2. polovině 16. století a pokračovala v průběhu doby barokní. Páni z Pernštejna zanechali ve městě

hlavně renesanční zámek, budovaný v letech 1568–1582. V době barokní kromě dostaveb zámeckého areálu přibyl ve městě kostel Nalezení sv. Kříže, dokončený roku 1730 v rámci stavby zdejšího piaristického kláštera. ---

Tlak světské i duchovní litomyšlské vrchnosti, stejně jako vliv vlastní rekatolizační politiky habsburské dynastie v českých zemích po roce 1620 fakticky znamenal přesun naprosté většiny aktivit nekatolíků z města na venkov. Máme dochovanou celou řadu pramenů, které svědčí o tomto venkovském, oficiální církví neovlivněném rázu tehdejších tajných nekatolíků ve východních Čechách i v okolí Litomyšle. Po roce 1781 se pak zdejší „pestrobarevná“ tvář evangelického živlu vtělila do nově ustavených sborů, ustavených nedaleko Litomyšle, především ve Džbánově (1783) a Sloupnici (1784). --- Do Litomyšle se evangelíci „vrátili“ až ve 20. století. ---

Dnes na území Litomyšle působí kromě dominující římsko-katolické církve řada menšinových nekatolických denominací. Roku 1909 v Litomyšli vznikl sbor Církve bratrské. Od roku 1912 zde fungovala kazatelská stanice českých evangelíků, teprve roku 1923 zde však byl založen sbor Českobratrské církve evangelické. A jen o rok později zde začala působit rovněž Církev československá, dnes známá jako Církev československá husitská. Konečně roku 1998 ke zdejším nekatolickým církvím přibyla v Litomyšli navíc Církev adventistů sedmého dne.“

Výňatky převzaty ze studie Oty Halamy, Křesťanská Litomyšl. Upraveno, kráceno. Foto: Kostel Nalezení sv. kříže, v němž se připravují bohoslužby synodu ČCE.

DÍKY A PROSBY

Ježíši Kriste, náš Pane,

slyšeli jsme o tvé moci, jíž jsi svého nepřítele změnil v hlasatele svého slova a v učitele Židů i pohanů, a tak tě prosíme:

Povolávej si i dnes učedníky svého slova, ty, kdo nám budou ukazovat cestu k tobě.

Bud' s těmi, kdo se tebou osloveni rozhodli pro službu v církvi, a nedopusť, aby vyhořeli.

Prosíme tě za církve, za společenství tvého lidu, a prosíme tě i za ty, kdo žijí mimo církve a často nás křesťany zahanbují svým bohabojným životem – přiznávej se k nim a nedopusť, abychom jim překážkou k přijetí víry byli my, církevní křesťané.

Prosíme tě za ty, kdo žijí se zatíženým svědomím, ať už jakoukoli vinou – nedovol jim zoufat si a dej jim poznat svou milost a pocítit sílu svého odpuštění.

Prosíme tě za rodiny, křesťanské i nekřesťanské, ať v nich nevládne svár, nedorozumění a nenávisť. Manželům pomoz, aby slyšeli jeden druhého. Dávej nám pochopení a vzájemnou úctu napříč generacemi.

Nám všem dej, prosíme, jistotu, že jsi stále s námi a že s námi počítáš.

Brno – Židenice

ZE STARŠOVSTVA

Brno I

Schůze staršovstva se konala 14. května. V úvodu schůze jsme vedli rozhovor s kandidátkou na místo pastorační pracovnice Martou Sedláčkovou. Dále jsme projednávali úpravu pracovní náplně úvazku pastorační pracovnice a další postup. Věnovali jsme se přípravám na Noc kostelů, Brněnskou muzejní noc a na bohoslužby a služby v nadcházejícím období. Staršovstvo se věnovalo také záležitostem souvisejícím se správou budov: stavbě fary na Pellicově, úpravám kanceláří a souvisejícím provozem.

Jana Hofmanová

Brno – Židenice

Staršovstvo kromě běžné agendy připravovalo program ve sboru na další období. Finišuje se s přípravou na Noc kostelů. 8.-10. června bude sborový víkend na Vysočině na Třech studních. V neděli 24. června budeme mít sborový den. Hostem bude Petr Turecký ze Soběhrd, jeho program má název „Křesťanství ve výtvarném umění aneb jak lidé znázorňovali vizuálně svou víru. Jaké výhody a problémy vizualizace přináší.“ Zároveň proběhne i výstava obrazů Jany Turecké. Začali jsme s revizí sborové kartotéky. Presbyteři i členové křesťanské služby navštěvují členy sboru, o kterých nemáme žádné zprávy. Staršovstvo také řešilo opravy sborových budov, kterých před sebou máme hodně. Tou největší bude rekonstrukce modlitebny, v tuto chvíli se sbírají podklady pro studii.

Radka Včelná

Brno I

Po – Pá 9-12, St 15-17

Pondělí:

18:30 staršovstvo 11.6.

Úterý:

15:00 DD Věstonická

16:30 dětský klub Ovečky

16:30 biblická hodina pro

děti

19:00 modlitební setkání

19:00 příprava NŠ

19:00 Kůrovec

Středa:

13:00 Diakonie, Hrnčířská

13., 27.6.

15:00 kavárnička

17:00 konfirmanti

18:00 mládež

Čtvrtek:

9:30 klub otevřených

dveří 7., 21.6.

17:00 biblická hodina

Pátek:

18:30 Cantate Domino

Neděle:

10:00 nedělní škola

pro děti

Brno II

Po – Pá 8:30-11:30

Pondělí:

18:30 staršovstvo 11.6.

Úterý:

17:00 biblická hod. Třnov 5., 19.6.

19:00 střední generace

Středa:

8:30 Dvojka – dětský klub

13:00 Diakonie, Hrnčířská

6., 20.6.

14:00 biblická hodina Kociánka

13., 27.6.

18:00 biblická hodina

19:00 mládež I.

Čtvrtek:

9:30 Křesť. služba NN 28.6.

9:30 Materský klub 14., 28.6.

14:30 odpolední káva 7., 21.6.

16:00 konfirmační příprava

16:30 vyučování dětí

17:30 mládež II.

Pátek:

8:30 Dvojka – dětský klub

Sobota:

9:30 DD Kociánka 9., 23.6.

Neděle:

9:00 nedělní škola

10:00 setkání v Blah. domě

Brno – Husovice

Úterý:

17:15 mládež

Čtvrtek:

19:00 biblická hodina

20:00 staršovstvo 14.6.

Pátek:

16:00 děti

Neděle:

9:00 nedělní škola

Brno – Židenice

Pondělí:

17:30 děti Blansko

19:00 bibl.hod.Blansko

vše 11. a 25.6.

18:30 staršovstvo 4.6.

Úterý:

15:30 děti

19:00 DŽES 5., 19.6.

19:00 Modlitby a zpěvy

Taizé 12.6.

19:00 modlitební setkání

26.6.

Středa:

17:00 mládež

19:00 biblická hodina

Pátek

19:00 střední generace

15.6.

Neděle:

9:10 nedělní škola

10:00 setkání u kávy a čaje

18:18 pěv. sbor ChraPoT

Brno I**Brno II****Brno - Husovice****Brno - Židenice****3. 6. 1. neděle po sv. Trojici**

BK Jana Hofmanová
ČK Jana Hofmanová
Rch
19:30 ČK Štěpán Hájek,
nešpory

BD David Najbrt, *VP*
seniorátní neděle
Tiš Martin Horák

Hu Štěpán Hájek
rodinné
19:30 ČK, *nešpory*
Štěpán Hájek

Žd Radka Včelná, *VP*
BI Radka Včelná, *VP*

10. 6. 2. neděle po sv. Trojici

BK Jiří Gruber
ČK Jiří Gruber, *křest*

BD Saša Jacobea
Tiš Saša Jacobea

Hu Štěpán Hájek

Žd Olga Tydlitátová
BI P. Krkoška, *čtené*

17. 6. 3. neděle po sv. Trojici

BK Jaroslav Vitek
ČK Jaroslav Vitek
Rch Jiří Šimsa

BD Martin Horák
Tiš Martin Horák

Hu Štěpán Hájek

Žd Radka Včelná
BI Radka Včelná

24. 6. 4. neděle po sv. Trojici

10:00 ČK Jana Hofmanová,
rodinné, VP

BD Martin Horák, *křest*
Tiš Saša Jacobea

Hu Štěpán Hájek

Žd Radka Včelná
BI kazatel CB

1. 7. 5. neděle po sv. Trojici

9:00 ČK Jaroslav Vitek

BD Saša Jacobea
Tiš Martin Horák

Hu Vladimír Zikmund

Žd Olga Tydlitátová, *VP*

BK: Betlémský kostel v 8:30
ČK: Cervený kostel v 10:00
Opl: sál Opletatova 10:00
Rch: Rychmanov v 14:15

BD: Blahoslavův dům v 9:00
Tiš: Tišnov v 10:30

Hu: Netušilova 26 v 9:00
Ma: Maloměřice, Borky 7
DDS v 10:30

Žd: Židenice v 9:00
BI: Blansko v 14:00

EVANGELICKÁ CÍRKEV V BRNĚ

Farní sbor Českobratrské církve evangelické v Brně I

Betlémský kostel a kostel J. A. Komenského (Červený kostel)
Opletalova 6, 602 00 Brno, tel: 542 211 453
email: ccebrno1@atlas.cz, <http://www.cervenykostel.cz>
kazatelé: Jiří Gruber a Jana Hofmanová, faráři
seniorátní kazatelé: Jiří Šimsa a Jaroslav Vítek
kurátor: Václav Matoulek, past. pracovnice: Marie Melicharová

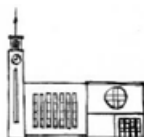
Farní sbor Českobratrské církve evangelické v Brně II

Blahoslavův dům, Lidická 79, 602 00 Brno, tel: 541 212 469
email: brno-ii@evangnet.cz, <http://brno-ii.evangelnet.cz>
kazatelé: Martin Horák a Alexandra Jacobea, faráři
kurátor: Jaroslav Kučera, past. pracovnice: Milena Hauserová

Farní sbor ČCE v Brně - Husovicích

Netušilova 26, 614 00 Brno, tel: 545 212 420
email: husovice@evangnet.cz, <http://www.ccehusovice.cz>
kazatel: Štěpán Hájek, farář
kurátor: Vladimír Zikmund

Farní sbor ČCE v Brně - Židenicích

Kostel Jílkova 74, fara Konečného 8
email: zidenice@evangnet.cz, <http://zidenice.evangelnet.cz>
kazatelka: Radmila Včelná, farářka
kurátor: Miroslav Maňák

Diakonie ČCE - středisko v Brně

Hrnčířská 27, 602 00 Brno, tel: 549 242 279, 541 248 401
email: brno@diakoniecce.cz <http://brno.diakonie.cz>
ředitel: Lenka Svobodová

EVANGELICKÁ
AKADEMIE
BRNO

Evangelická akademie, Vyšší odborná škola sociálně právní

Opletalova 6, tel: 542 221 741, email: vos@eabrno.cz

Střední zdravotní škola Evangelické akademie

Šimáčkova 1, 542 213 593, email: cszs@eabrno.cz,

<http://www.eabrno.cz>

ředitelka: Renata Michálková

Setkávání - brněnský evangelický měsíčník. Ročník 2018 (XX). Vydávají sbory Českobratrské církve evangelické Brno I a Brno II. Odpovědní redaktoři: Jiří Gruber, Martin Horák. Obálka Iva Tůmová. Registrováno pod číslem MK ČR E12109. Doporučená cena jednotlivého čísla 15 Kč. Roční předplatné 150 Kč, sponzorské 200 Kč. Redakce: 602 00 Brno, Opletalova 6. Vychází 10x ročně.